

Nr 198

Av herr **Johansson** i Stockholm m. fl., om ökat anslag till avsättning till fonden för idrottens främjande.

Föregående år angav landets idrotts- och friluftorganisationer ett anslagsbehov av 17 miljoner kronor. Inför budgetåret 1958/59 har samma organisationer genom Sveriges riksidrottsförbund redovisat ett anslagsbehov av 16 906 850 kronor. Att det redovisade behovet ej företer någon ökning innebär uppenbarligen, att man från idrottsrörelsens sida ålagt sig själv största möjliga moderation och sparsamhet. Trots detta har chefen för handelsdepartementet icke ansett sig kunna föreslå större anslag till idrottens främjande än 10,3 miljoner kronor. Det blir icke ens 10 procent av tipsmedelsinkomsterna, i stället för de på sin tid utlovade 70 procenten.

Detta innebär visserligen en siffermässig ökning med 300 000 kronor jämfört med föregående budgetår, men enligt ett uttalande för TT av Riksidrottsförbundets verkställande direktör, herr Torsten Wiklund, innebär varje höjning av anslaget med mindre än 500 000 kronor en försämring. Detta med hänsyn till ökningen av vissa av idrottens ofrånkomliga utgifter. Samma sak har bl. a. intygats av herr Hilding Hallgren, ordförande i Riksidrottsförbundets förvaltningsutskott.

Med tanke på den stora positiva roll i samhällsarbetet som idrotten och friluftslivet spelar, speciellt då det gäller att lösa de aktuella ungdomsproblemen, finner vi denna faktiska nedprutning av idrottens anslagsmedel vara omotiverad och föga välbetänkt.

Den kraftiga tillväxten av tonårskullarna ställer samhället, och särskilt de ungdomsvårdande organen, inför mycket stora svårigheter, vilket ju är väl bekant. I kampen mot ungdomssuperiet, olika former av ungdomsbrottslighet o. s. v. utgör idrotten ett mycket värdefullt hjälpmedel, och det är följaktligen en för samhället lönande investering att medverka till att idrottsrörelsen kan arbeta under drägliga ekonomiska villkor.

Det faktiska förhållandet är emellertid, att det idrottsliga arbetet i hög grad hämmas av ekonomiska svårigheter. Nödiga nyanläggningar kan ej ske i önskvärd takt och omfattning, instruktörsfrågan är för de flesta idrottsgrenars del långt ifrån sin lösning, det stora flertalet klubbar saknar lokaler, medel till nödig idrottsutrustning o. s. v. Bristen på ledare är också fortfarande akut och bottnar till mycket stor del i svårigheter av ekonomisk art. I flera grenar har svårigheterna bl. a. lett till att våra idrottsmän fått det allt besvärligare att hävda sig i internationell konkurrens.

Med tanke på dessa förhållanden å ena sidan och den lönande tipsverksamheten å den andra samt med erinran om att man i våra grannländer för-

hållandevis offerar betydligt mera på idrotten från statens sida än vad fallet är i Sverige, anser vi att anslaget för idrotts- och friluftssändamål bör utgå enligt de av Riksidrottsförbundet redovisade behoven. I medvetande om att det stora flertalet lokala idrottsföreningar alltjämt arbetar under mycket tryckta förhållanden anser vi också att ett extra anslag bör utgå till deras stöd.

Med hänvisning till ovanstående hemställer undertecknade,

att riksdagen måtte besluta att till avsättning till Fonden för idrottens främjande för budgetåret 1958/59 anvisa ett anslag av 16 906 850 kronor samt att därutöver ett belopp som motsvarar ett anslag av tio kronor per år och aktiv medlem ställes till de lokala idrottsföreningarnas förfogande.

Stockholm den 22 januari 1958

Gustav Johansson

Henning Nilsson

Knut Senander

Helmer Holmberg

Erik Karlsson
